

پیشگفتار

پروفسور ماسازومی هارادا^۱

آسیا حوادث صنعتی بسیاری را تجربه کرده است. شیوع ناگهانی مسمومیت با آرسنیک و کادمیوم، آلودگی هوا در حد مسمومیت، اپیدمی کشنده خلیج میناماتا و انفجار ۴۰ تن گاز متیل ایزوسیانات که در فاجعه بوپال موجب کشتار هزاران نفر گردید مواردی از این حوادث هستند. تا همین چندی پیش نیز مهم‌ترین عامل کشنده در محیط‌های شغلی به‌راحتی وارد منازل، مدارس و محیط‌های کاری شده و بدون سرو صدا به کار خود می‌پرداخت. در طی این سال‌های طولانی شرکت‌ها و دولت‌ها توجهی به قدرت این عامل کشنده نداشتند و ترجیح می‌دادند که بیشتر بر روی پیشرفت اقتصادی و برگه‌های سلامت متمرکز^۲ شوند. به تدریج با بالا رفتن آمار مرگ و میر از این عامل کشنده، مردان و زنانی پیدا شدند که در پی علت بودند. این افراد به همراه آسیب دیدگان گرد هم آمدند تا عاملی که در سکوت، آینده آنها را به مخاطره افکنده بود برای همه آشکار کنند. این عامل کشنده چیزی نبود به جز آزبست.

تا مدت‌های طولانی پس از توجه به خطرات مصرف آزبست در کشورهای صنعتی، ژاپن هنوز از کروسیدولایت^۳ و آموزایت^۴ استفاده می‌کرد.

در اواخر قرن بیستم ژاپن یکی از مصرف‌کنندگان کریزوتایل^۵ در جهان بود همزمان با افزایش مرگ و میر و بیماری‌های ناشی از آزبست، انکار خطرات این ماده هم افزایش یافت. عدم باور به مخاطرات آزبست و بی‌توجهی به خطرات آن توسط شرکت‌های ژاپنی مانند اوجی^۶، نی‌کیا^۷

1- Masazumi Harada
2- Healthy Balance Sheet
3- Crocidolite
4- Amosite
5 - Chrysotile
6 - Ohji
7 - Nichiasu

وکانسای^۱ (که خود مسوول اصلی ایجاد شرایط خطرناک کاری در صنایع کشتی سازی، آزیست سیمان و خودروسازی بودند) خشم شاغلین قبلی این کارخانجات را برانگیخت. از آنجایی که اطلاعات پزشکی در خصوص این کارگران وجود نداشت و غرامتی توسط کارخانه یا دولت پرداخت نمی شد، قربانیان آزیست و خانواده آنها حتی با وجود این عوارض ناتوان کننده و کاملاً قابل پیشگیری، مورد بی مهری مسولین قرار گرفتند. در طی سالهای بعد کارگران مبتلا و خانواده آنها به همراه فعالین بخش سلامت و اتحادیه های کارگری گرد هم آمدند تا آگاهی عمومی را در خصوص این تراژدی پنهان که در پشت درهای بسته در شهر اوزاکا^۲، یوکوساکا^۳، یوکوهاما و اماگاساکی^۴ اتفاق می افتاد، افزایش دهند.

با افزایش تعداد قربانیان، فعالان در این زمینه متوجه شدند که صدمات ناشی از آزیست در صنایع دیگری نیز وجود دارد. همچنین یکی دیگر از علل افزایش صدمات این بود که فروشندگان آزیست (در راس همه کانادا) تلاش خود را برای فروش آزیست در کشورهای تازه صنعتی شده آسیا متمرکز کرده بودند.

اپیدمی آزیست در ژاپن تازه آغاز شده است. در دهه آینده هزاران نفر از عوارض ناشی از مواجهه با این ماده جان خود را از دست خواهند داد. میلیاردها ین برای مراقبت از افراد مبتلا و پاک سازی زیر ساختها از آزیست مورد نیاز خواهد بود. ولی هنوز صنایع آزیست پیوسته به مصرف کنندگان اطمینان می دهد که مصرف آزیست در شرایط کنترل شده، بی ضرر خواهد بود. این موضوع یعنی مصرف آزیست در شرایط کنترل شده هنوز در ژاپن اتفاق نیفتاده است و در هیچ جای دیگر نیز اتفاق نخواهد افتاد. کشورهایی که ناآگاهانه به مصرف آزیست روی می آورند هزینه آن را نه تنها با پول، که با جان افراد خواهند پرداخت. تنها راه استفاده ایمن از آزیست استفاده نکردن آن است.

1 - Kansai
2 - Osaka
3 - Yokosuka
4 - Amagasaki

یکصدسال بی توجهی : لوری کیزن آلن^۱

در سال ۱۸۹۹ یک بیمار ۳۳ ساله با شکایت تنگی تنفس در بیمارستان لندن بستری شد و ۱۴ ماه بعد فوت کرد. او آخرین بازمانده از یک گروه ۱۰ نفره بود که در یک کارخانه نساجی آزیست کار می-کردند. این بیمار که توسط دکتر موری^۲ در سال ۱۹۰۶ به پارلمان انگلیس

گزارش شد، اولین مورد ثبت مرگ در ارتباط با آزیست است. خطرات مواجهه با آزیست برای سلامتی انسان در سال ۱۹۰۶ در فرانسه، ۱۹۰۸ در ایتالیا، ۱۹۱۰ در انگلیس و ۱۹۱۸ در آمریکا مورد تأیید قرار گرفت. اکنون با گذشت صد سال از زمانی که دولت‌های اروپایی خطرات آزیست را شناختند، هنوز مصرف این ماده در برخی از کشورهای آسیایی روبه افزایش است.

تا همین اواخر دسترسی گسترده به اطلاعات در خصوص آزیست در آسیا وجود نداشت که مهمترین علت آن عدم وجود اطلاعات و یا عدم انتقال اطلاعات به علت ترجمه نشدن آن بود. اتفاق شاخصی که در سال ۲۰۰۴ و ۲۰۰۶ در ژاپن و تایلند رخ داد به این نقص اطلاعات خاتمه داد. ارائه مطلب توسط محققان پزشکی، اپیدمیولوژیست‌ها، مهندسين و سایر تخصص‌های مرتبط، گوشه‌هایی از نتایج مصرف آزیست و مواد حاوی آزیست را در آسیا آشکار ساخت. موضوعات مرتبط مانند جمع‌آوری قطعات کشتی‌های تخریب شده که حاوی آزیست هستند و فعالیت گروه-های فعال در زمینه مقابله با مصرف آزیست از دیگر موضوعات مطرح شده در کنگره جهانی آزیست ۲۰۰۴ و کنفرانس آسیایی آزیست ۲۰۰۶ بودند.

گردآوری این مطالب در کنار اخبار مربوط به توسعه کشورها ضرورت توجه به این موضوع را بیش از پیش آشکار ساخت. افزایش ارتباط بین بخش‌های اجتماعی و بازخورد آن از سوی آغازگران این حرکت در آسیا به گردش اطلاعات منجر شده است و در نهایت ما اکنون می‌توانیم از دولت‌های آسیایی و دیگر استفاده‌کنندگان آزیست بپرسیم که چگونه و چرا به مصرف ماده‌ای که از سوی بسیاری از سازمان‌های علمی پرخطر اعلام شده است ادامه می‌دهند.

1- Laurie Kazen - Allen
2- Montague Murray

هیچ‌کس نمی‌داند که دقیقا چند نفر از مواجهه با آزیست قربانی شده‌اند. سازمان بهداشت جهانی تخمین می‌زند که حدود ۱۲۵ میلیون نفر در دنیا بواسطه شغل خود در معرض آزیست قرار دارند و این مواجهه به ۹۰۰۰۰ مرگ در سال منجر می‌شود [۱]. پروفیسور لادو^۱ مدیر مرکز بین-المللی طب کار در دانشگاه کالیفرنیا معتقد است که قبل از اینکه مصرف آزیست در جهان متوقف شود حدود ۱۰ میلیون مرگ به علت مواجهه با این ماده اتفاق خواهد افتاد [۲].

کسانی که از مصرف آزیست سود می‌برند با ذکر منافع مصرف برای اقشار در معرض خطر، پیش از هر چیز به سود خود می‌اندیشند و با استفاده از خلاء قانونی که در قوانین بین‌المللی وجود دارد موجب ادامه تجارت این ماده سرطان‌زا می‌شوند. با وجود گذشت زمان طولانی از منع مصرف آزیست در بسیاری از کشورهای توسعه‌یافته، سازمان‌های بین‌المللی که مسئولیت سلامت عمومی و شغلی را برعهده دارند هنوز تحت تاثیر فعالیتهای پرسروصدای صنایع مصرف‌کننده آزیست هستند. کسانی که مصرف آزیست را توجیه می‌کنند کوشیده‌اند تا در کنفرانس‌های به اصطلاح مستقل و غیروابسته، با استفاده از تحقیقات علمی هماهنگ‌شده و استتار اتفاقاتی که در صنایع در حال جریان است [۳]. موجب گمراهی منتقدان شوند و یا انتقادهای سطحی از مصرف این ماده کنند و در چنین فضایی تصویب قوانین برای کاهش مواجهات خطرناک را به تاخیر بیندازند. ذی‌نفعان در این موضوع با انگیزه‌های مالی و سیاسی سودهای هنگفتی بدست آورده‌اند و به این ترتیب موجب بروز اپیدمی عوارض ناشی از آزیست و مرگ انسان‌ها شده‌اند. در حال حاضر وضعیت به گونه‌ای است که شواهدی از بهبودی این وضع دیده نمی‌شود.

در سال ۲۰۰۶ هنگامی که سازمان بین‌المللی کار^۲ و سازمان بهداشت جهانی^۳ حمایت خود را برای منع مصرف آزیست اعلام کردند، کسانی که منافع خود را در خطر می‌دیدند به فعالیت خود افزودند. اتحادیه‌های تجاری صنایع آزیست سیمان در کشورهای روسیه، بلاروس، آذربایجان، قزاقستان، قرقیزستان، تاجیکستان، ازبکستان و اوکراین اتحادیه تجاری بین‌المللی «کریزوتایل» را بنا نهادند تا از صنایع آزیست در مقابل آنچه «تهدیدهای بدون پشتوانه علمی» می‌خواندند دفاع کنند و از فدراسیونهای جهانی کار بخواهند تا مخالفت خود را با منع آزیست اعلام نمایند. در همین

1- Joe LaDou

2- ILO

3- WHO

راستا نامه‌ای توسط دکتر دونیگان^۱ مدیر سابق سلامت و محیط انستیتو آزیست [۴] به دبیرکل سازمان بهداشت جهانی فرستاده شد مبنی بر این که مخالفت با آزیست کریزوتایل غیرعادلانه است و از پشتوانه علمی قوی برخوردار نبوده و نباید توصیه شود. همچنین نامه‌ای توسط انستیتو کریزوتایل در کانادا به ILO نوشته شد و با عنوان این مطلب که امروزه کریزوتایل تحت قوانین خاص و استانداردهای ایمنی دقیق مصرف می‌شود [۵] از ILO درخواست کرد که راه‌حل ارائه شده برای منع مصرف آزیست در سال ۲۰۰۶ را مورد بازنگری قرار دهد. گزارشی که در پی می‌آید شاهدهی بر رد مطالب ارائه شده می‌باشد.

در استخراج، واردات و مصرف چنین ماده مرگباری هیچ آینده‌نگری وجود ندارد و در واقع هیچکس از صدمات ناشی از این قاتل جهانی مصون نخواهد بود. مواجهه فعلی با آزیست در کشورهای آسیایی در آینده منجر به هزینه‌های گزاف سلامت، کاهش تولید و افزایش مرگ و میر ناشی از بیماری‌های مرتبط با آزیست خواهد شد. هرچه بیشتر آزیست وارد زیرساخت‌های ملی شود این وضعیت بدتر خواهد شد. آلودگی ساختمانها و سیستم حمل‌ونقل خطراتی جدی برای استفاده‌کنندگان، کارگران و یا افرادی که از این سیستم‌ها نگهداری می‌کنند در برخواهد داشت. در طول زمان حضور آزیست هزینه‌های اجباری به دولتها تحمیل خواهد کرد که بسیار بیشتر از هزینه‌های کاهش مواجهه با آزیست است. در انتها باید پذیرفت که چاره‌ای نیست جز آنکه تمام آزیستی که تاکنون مصرف شده به عنوان یک ماده خطرناک از سطح جامعه جمع‌آوری شود.

گروه تهیه کننده این کتاب "تباهی آینده - مصرف آزیست در آسیا" قصد دارند تا نسلهای آینده را در مقابل خطرات ناشی از مصرف آزیست محافظت کنند. در اینجا ما با هم پیمان خواهیم بست تا رسیدن به هدف مشترکمان لحظه‌ای از تلاش باز نایستیم و این هدف در یک جمله خلاصه می‌شود و آن "آینده بدون آزیست" است.